

Fysiotherapeut Dominique Frohoff (30) werkt het liefst met honden. Werken met mensen biedt variatie, maar haar passie ligt bij de dieren. "Sommigen vinden mijn werk decadent, maar ik zie wat het oplevert."

Omdat ik dierenfysiotherapeut wilde worden, ben ik fysiotherapie gaan studeren. Dat was wel een andere motivatie dan die van mijn medestudenten. Ik wilde liever met dieren werken dan met mensen. Toen ik aan de studie begon, was mijn idee van fysiotherapie dat je voornamelijk ouderen behandelt, maar dat beeld heb ik inmiddels bijgesteld. Nog steeds werk ik twee dagen per week met mensen, naast mijn werk als dierenfysiotherapeut. Het is natuurlijk ook de basis van het vak. Alles wat ik leer bij het werken met mensen, zoals laatst tijdens een echografiecursus, kan ik ook weer goed toepassen op dieren.

Hoewel gebaseerd op dezelfde principes, zijn er natuurlijk ook grote verschillen in het werken met mensen of met dieren. Voor dieren heb ik bijvoorbeeld meer tijd nodig; ik behandel de hond maar ik moet ook de eigenaar instrueren hoe hij thuis met de hond kan oefenen. Een ander verschil is dat ik met mensen ook meer op het mentale vlak bezig ben. Bij honden speelt dat alleen als er sprake is van angst. Ook in het behandelen zijn er uiteraard verschillen: in de oefenzaal kan ik voor mensen kiezen uit verschillende apparaten en oefeningen. We doen krachttraining en conditietraining, bijvoorbeeld op de loopband of home-trainer. Voor de honden heb ik maar één apparaat, de aquatrainer. Die is dan wel weer heel bijzonder. Tot slot heb ik altijd wel een praatje als ik mensen behandel, maar als ik met een hond werk, kan het ook zomaar drie kwartier stil zijn. Maar daarna heb ik dan natuurlijk wel weer

‘Wat je ziet is wat je krijgt’

een gesprek met het baasje, over hoe hij thuis zelf verder kan trainen.

Werken met mensen biedt variatie, maar mijn passie ligt bij de dieren. Het mooie vind ik: wat je ziet, is wat je krijgt. Bij mensen speelt er nog allerlei psychologie, maar bij honden is dat veel minder. Als ik bij het onderzoeken van een ontspannen hond ergens druk, laat hij het direct merken als dat pijn doet. Een dier is helemaal in het hier en nu. Ik werk het liefst met honden omdat die goed te conditioneren zijn. Daarom heb ik altijd koekjes en snacks klaarliggen. Als ze die niet aanpakken, weet ik dat ze bang zijn. Dan is er nog meer tijd nodig voordat ik kan gaan onderzoeken of behandelen. Met honden kan ik ook het beste communiceren, het is duidelijk wat ze wel en niet leuk vinden en ze zijn heel vrolijk. Katten zijn lastiger te behandelen, die kun je geen trucjes leren. Ooit zag ik zelfs een konijn op mijn spreekuur. Maar daarbij heb ik alleen diagnostiek gedaan, want een konijn valt verder niet te trainen.

Voor diagnostiek verwijzen dierenartsen regelmatig naar mij door. Als fysiotherapeut weet ik hoe een gewricht precies hoort te bewegen. En waar een dierenarts gemiddeld 10 minuten heeft voor zijn onderzoek, kan ik daar drie kwartier voor uittrekken. Dat is belangrijk, want als een hond gespannen is, kun je hem moeilijk op pijn testen. Ik kan de tijd nemen om de hond te laten ontspannen, waardoor het onderzoek beter verloopt. In die zin ben ik het verlengstuk van de dierenarts.

Hoewel mijn vak iets toevoegt, denken mensen verschillend over dierfysiotherapie. Ik merk dat hun mening vaak afhangt van de verstandhouding die ze met dieren hebben. Sommigen hebben niet veel op met beesten. ‘Geef die zieke hond maar een spuit, dat is goedkoper’, zeggen ze dan. Anderen vinden het decadent. ‘We leven in het rijke

‘Het is mijn droom om een revalidatiecentrum voor honden op te zetten’

Westen en gaan zelfs met ons huisdier naar de fysiotherapeut’. Ik begrijp deze gedachte, maar ik zie wat het oplevert. Want ik kan met mijn behandelingen soms voorkomen dat een dure operatie nodig is, bijvoorbeeld in de beginstadiën van een hernia. En door te revalideren na een operatie, is er nog beter resultaat te behalen. Hierdoor betaalt de grote investering van een operatie zich terug. Ik zie natuurlijk vooral mensen die positief tegenover dierfysiotherapie staan. Dat zijn overigens opvallend veel artsen. Misschien ook wel logisch, want zij begrijpen goed waarom

fysiotherapie na een operatie zinvol is.

Ik vind het belangrijk dat iedereen die fysiotherapie voor zijn dier wil, in mijn praktijk kan komen. Geld mag daarbij geen belemmering zijn. Ik heb een gratis inloospreekuur, waarbij ik een kort onderzoek bij de hond doe en met de eigenaar de mogelijkheden bespreek. Een eenvoudige aandoening behandel ik 3 à 4 keer, een moeilijkere 4 tot 6 keer en heel zware trajecten beslaan 6 tot 20 behandelingen. Wanneer eigenaren het niet zo breed hebben, kijk ik wat er wél mogelijk is. Bijvoorbeeld minder afspraken en meer ‘huiswerk’, dan behandel ik minder en traint het baasje meer met de hond. Of we hebben tussendoor telefonisch contact. Mijn doel is altijd om de eigenaar en de hond te helpen.

Om nog betere resultaten te bereiken, is het mijn droom om een revalidatiecentrum voor honden op te zetten. Nu kost een revalidatietraject eigenaren vaak veel tijd. In een centrum zou de hond een tijdje kunnen verblijven en hoeft het baasje niet steeds op en neer te rijden. Ik wil dan een compleet pakket aanbieden en samenwerken met andere professionals, zoals een dierenarts en een gedragstherapeut.

Maar voordat ik dit plan kan realiseren, moet mijn beroep nog wel bekender worden. Soms denken mensen dat dierfysiotherapie alleen uit massage bestaat, ze hebben geen goed beeld. Daarom steek ik veel tijd in marketing en pr en geef ik demonstraties en lezingen. Want wanneer iemand mij masseuse noemt, krijg ik echt kippenvel.